

BROUČCI

BROUČKOVY POHÁDKY

Jan Karafiát

Ilustrace Josef Wenig

Broučci: Broučkovy pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Karafiát
Broučci: Broučkovy pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Jan Karafiát

BROUČCI: BROUČKOVY POHÁDKY

OBSAH

Pohádka o tom, co se dvěma žábám přihodilo na výletě	/5
Pohádka o tom, co Lidunka vídala, když byla malé dítě	/11
Pohádka o oslovi a rybách	/16
Osěl a ryby	/17
Pohádka o tom, proč ten, kdo povídal, pohádku nedopovídal	/20
Pohádka o černém broukovi	/26
Pohádka o tom, jak se jednou za hochem rozběhlo štěstí	/32
Pohádka o zaječím veselí	/36
Pohádka o tom, co řekl uražený špaček	/41
Pohádka o tom, jak se v Žabovřeskách četník utrápil	/44
Pohádka o tom, jak se slepý mládenec oženil	/50
Pohádka o tom, co mluvil oslíček ze snu	/57
Pohádka o veliké budoucnosti ševců	/61
Pohádka o tom, jak se stal hloupý Honza doktorem	/67
Pohádka o třech starých koťatech	/72
Pohádka o tom, čeho se Honza nejvíc bál	/78
Pohádka o tom, jak se stará Bradáčka dělila se synem o dukáty	/84
Pohádka o tom, proč Katuše nechala panské služby	/91
Pohádka o tom, kdo byl ten zbrklý kozel	/98
Pohádka o tom, kdo se lekl, když se potkali hloupý Honza a vever	/104
Pohádka o tom, proč se jednou kohout zbláznil	/108
Pohádka o tom, proč mezi vrabci vypukla občanská válka	/111
Pohádka o člověku, který byl šťastný navzdory tomu, že se oženil	/114

POHÁDKA O TOM, CO SE DVĚMA ŽÁBÁM PŘIHODILO NA VÝLETĚ

Dlouho se na ten výlet těšily a říkaly si, že i jim se něco pěkného přihodí, jak už to na výletě bývá. A přihodilo se. Bylo velice krásné červnové jitro, když se vydaly na cestu. Doma jim nic pěkného neprorokovali.

„Však vy se tak veselé určitě nevrátíte.“ Ale ty dvě žáby tomu nevěřily. Proč by se jim nemohlo jednou také něco veselého přihodit?

A tak se s chutí vydaly do širého světa. Tak pěkný svět ještě nikdy neviděly. Sluníčko svítilo, kvítka se usmívala, rosa se třpytila a cvrčci cvrčeli s ptáčky o závod. A pořád viděly něco nového a nikde se jim nestalo nic zlého.

Až pak uviděly před sebou krásný, veliký dvorec uprostřed polí, luk a zahrad. Vrata ode dvora byla otevřena dokořán, a co jim tam hned padlo do oka, byla řada velikánských lesklých hrnců, stojících podél zdi na nízké lavici.

„Ty, copak to tam mají?“

„Však se můžeme podívat.“

A tak se šly podívat. A viděly, že jeden hrnec selka zapomněla přikrýt.

„Co oni to v těch hrncích asi mají? Já tam vyskočím a podívám se.“

„Já také.“

A než by do tří napočítal, žbluňk, žbluňk, a už byly žáby v hrnci. Byl to krajáček smetany s dvěma uchy. Když se vzpamatovaly, hned se obě ptaly:

„Ty, copak to vlastně je?“

„Mně se zdá, že je to smetana, o které jsme už slyšely. Co myslíš? Byli naši někdy ve smetaně?“

„Ó, kdepak! To by nám už dávno pověděli. Ti se budou divit, až uslyší, že jsme byly v krajáči smetany.“

A tak byly obě rády, že se šplouchají ve smetaně.

Ale i toho se každá žába brzy nasytí.

„Ty, jakpak my se odtud dostaneme ven?“

„No, to já sama nevím. Kdybychom se tak mohly o něco opřít.“

Ale ono nebylo o co se opřít. Stěny byly hladké jako sklo a hrnec byl skoro plný.

Za chvíli začaly mít žáby strach.

„Ty, mně se zdá, že je s námi zle.“

„Proč by bylo s námi zle?“

„Naši povídali, že se tak veselé nevrátíme, a já myslím, že my se nevrátíme nikdy. Vždyť my odtud už nevylezeme.“

„A co říkala máma, že máme dělat, až s námi bude zle?“

„Já už jsem to zapomněla.“

„Máme skákat, jako bychom pozbyly rozumu.“

A tak sebou začaly v hrnci zmítat jako bez rozumu a přestaly, teprve když už pro únavu nemohly.

„Ty, mně se zdá, že je to tady teď nějaké jiné.“

„Mně se také zdá. Ale co by to bylo?“

„Jsou tu samé drobečky, a to ostatní je nějaké vodovaté. Pokračujme, jak nám máma poradila, a ještě mnohem rychleji.“

A zmítaly sebou ještě mnohem víc, jako by už opravdu žádný rozum neměly. Smetana byla zatím nadobro stlučená a po dlouhých zkouškách žáby ze smetany šťastně stloukly do jedné hroudy máslo. Dostrkaly ho ke stěně hrnce tak, že už měly oč se opřít, a šťastně se vymrštily ven. Ani si neoddechly a úprkem utíkaly ze dvora.

Teprve když byly zas v trávě, začaly drobátko přemýšlet.

„Co tomu řekne selka, až uvidí, že má ze smetany máslo?“

„Třeba bude ráda.“

A co teď? Mají žáby ve výletě pokračovat? Ale žádné z nich už se nechtělo, a že tedy raději půjdou domů. A tak šly domů.

Na cestě přišly k překrásnému potůčku. Ihned se do něj vrhly a dobře se vykoupaly. Ale brzy

toho ta jedna litovala.

„To jsme se ale koupat neměly.“

„A proč by ne?“

„Doma by na nás aspoň hned viděli, že jsme byly ve smetaně. Teď nám to nebude nikdo věřit.“

„Jak by nám to naši nevěřili! Vždyť nám věří i to, co ani není pravda, jakpak by nám nevěřili to, co pravda je!“

A byly zas brzy doma. To bylo divení!

„Už jste se z výletu vrátily? To jste ale brzy přišly. A co že se vám cestou přihodilo?“

Mnohokrát a stále znovu musely ten příběh s krajáčem smetany vyprávět. Zpočátku se to všem zdálo k neuvěření, ale když to už dlouho poslouchali, nakonec tomu uvěřili. Táta byl vždycky znovu rád, že to tak dobře dopadlo, a máma byla celá šťastná, že jim tak dobře radila. Ale přece se všem zdálo, že je rozumnější zůstat doma a na výlety nechodit.

Když to tatínek vypravoval, Broučci se velice smáli. Maminka nakonec řekla:

„To se jim na výletě podařila pěkná lež!“ A když tatínek letěl druhý den zas svítit, Broučci za ním volali:

„Tatínku, kdybyste potkal ty prolhané žáby, řekněte, že jim nevěříme. A že toho, kdo lže, ani nepozdravujeme.“

POHÁDKA O TOM, CO LIDUNKA VÍDALA, KDYŽ BYLA MALÉ DÍTĚ

Bylo po půlnoci, jednou v létě. Okno do zahrady v ložnici bylo otevřeno a všichni pevně spali. Lidunce bylo teprve asi půl roku, i ona v kočárku krásně spala. Tu se však probudila a začala se usmívat.

„Na koho se to usmívala?“

„Viděla v ložnici anděla.“

Díval se na ni a ona se dívala na něj, usmíval se na ni a ona se usmívala na něho. Ano, sklonil se k ní do kočárku, pozvedl jí hlavičku a urovnal podušku. Nato pak ona hned zas krásně spala.

Když se zas probudila, bylo ráno. Maminka stála nad ní a dívala se a smála. Lidunka se začala

také usmívat a chtěla něco vypravovat, jenže to neuměla.

„Ty má zlatá, bezzubá babičko, něco se ti pěkného zdálo?“

Lidunka kývala: „I ne, mně se to nezdálo.“

„Ó, zdálo se ti, má panenko, zdálo.“

„I nezdálo. Vždyť jsem ho viděla a on mne také. Počkejte, až jen se té podivné vaší řeči přiučím.“

Ale maminka, zatímco ji zvedala z kočárku a líbala, pořád tvrdila: „Ó, zdálo se ti něco velice pěkného a dobře ses vyspala.“

A tak to bývalo i za jiných nocí. Lidunka se už na něho těšila a on se snad těšil na ni. Vždy se na sebe pěkně usmívali, anděl se jí i dotkl a ona velice dobře spala. Ale ráno, když chtěla žvatlat, nikdy nedovedla po česku říci nic, a maminka celá šťastná vždy jen opakovala to své: „Ó, zdálo se ti něco velice pěkného, zdálo a dobře ses vyspala.“

Ale jednou anděl řekl: „Panenko, bylo by lépe, aby ses té jejich řeči ani neučila. Ale když to musí být, pak nesmíš nikdy ty jejich nepěkné řeči poslouchat. Musíš si takhle uši zacpávat. A kde se

